

Podzim (12.11.2015)

Ačkoli je letošní podzim mimořádně teplý a často i slunný, zatím jsem se s ním dost mýjela. Přesun pokojů si vyžádal svou daň v podobě chybějícího času i lehkého pochroumání tělesné schránky, které mi nedovoluje dlouhé procházky s Ankou. A ty kratší absolvujeme obvyklým tempem, bez dlouhých zastávek na kochání se, případně na focení, protože je pořád co dělat, pořád to není úplně hotové.

Je to ale škoda, protože podzimní čas, zvláště je-li tak přívětivý jako letos, mám rok od roku raději. To, že je podzim v plném proudu, jsem si uvědomila pořádně teprve nedávno nad fotografií javorových listů, kterou jsem obdivovala na facebooku.

U nás jich býval plný ne dvůr, ale prostor za domem, za barákem, jak jsme říkali. Barák byl pozdně dvouletkový dům a za ním bylo pískem vysypané hřiště, pískoviště s betonovou obrubou a na trávníku několik sušáků na prádlo. Nad pískovištěm rostla ohromná stará bříza a z druhé strany ještě větší javor. Na podzim byl celý ten prostor zasypan pestrými javorovými listy, mezi kterými se tu a tam zableskly zlaté lístky z břízy.

Jako děti jsme vážali javorové listy k sobě a vytvářeli jsme dlouhatánské draky, se kterými jsme

běhali po hřišti a soupeřili o to, kdo bude mít draka delšího a komu vydrží vcelku nejdéle. Taky jsme hrabali spadané listí na kupky a pak do nich padali, zahrabávali jsme se do toho listí, pohřbívali se v něm.

Nad tou fotografií jsem prudce ucítila vůni usychajícího listí, tu javorovou, kterou žádné jiné listí nemá. A pak jsem si uvědomila, že v naší rokličce, kterou chodíváme s Ankou, leží na zemi spousta listů z dubů, akátů a hlavně z javorů. A že tudy letos procházím, jako bych měla zavřené oči, jako bych měla zamknutou duši, a že čas mě mívá, že po mně stéká jako déšť po nepromokavé pláštěnce.

Dnes jsem přišla z práce trochu dřív a rokličkou jsem se loudala. Nohama jsem hrnula listí před sebou a poslouchala, jak šustí, a čichala jeho vůni. Pak jsem si i vytvořila kupičku a měla sto chutí si do ní lehnout. Jenže na to byla moc malá, abych se do ní celá zanořila jako kdysi. A potom, co kdybych se nakonec nemohla ze země zvednout? A kdybych se zvedla, byla bych celá uválená a uprášená...

Nezvládla jsem to, vlastně se mi tak úplně nechtělo, ani nevím proč. Tak jsem si alespoň donesla domů jeden zajímavě zbarvený list, netuším, z jakého stromu. Leží mi tu na stole a kočky ho se zájmem očichávají.

A já zavírám oči a jako kdysi ležím ve voňavé a měkké kolébce z javorového listí a na obloze se třepotá červený drak. Je ve mně podzim a já jsem na podzim.

{fshare}